

Voorwoord

Geachte belegger,

We hebben allemaal een standaardantwoord als we op straat worden aangesproken door een bekende met de vraag: “Hoe gaat het?” “Het zijn interessante tijden” is het mijne. En dat is altijd waar. Ik win er de tijd mee die ik nodig heb om de actualiteiten op een rijtje te zetten die ons op dat moment bezig houden. Sinds ik in 2007 bij de VEB begon was dit een altijd toepasbare strategie: van de overname van ABN Amro door het Fortis-consortium, via de ondergang van hetzelfde Fortis het jaar erna tot de nationalisatie van SNS Reaal begin vorig jaar. Altijd wat.

In 2013 was dat niet anders. De financiële markten leken tot rust te komen na de diepste financiële crisis sinds de jaren dertig. Beurzen maakten stevige winsten, de euro bleef sterk én, dankzij aanhoudend agressief monetair beleid, halveerde de rentemarkt. Aan het einde van het jaar begon de Nederlandse economie, na vier recessies in vijf jaar, eindelijk op stoom te komen.

Ondanks deze relatief gunstige omstandigheden hadden we het bij de VEB drukker dan ooit. De nationalisatie van SNS Reaal domineerde het jaar. De onteigening van de houders van aandelen en achtergestelde obligaties in de bankverzekeraar – tegen een compensatie van 0 euro – is het soort situatie waar de VEB voor is opgericht. De vereniging stelde zich aan het hoofd van de duizenden gedupeerde beleggers en begon de lange mars langs de Raad van State, de Ondernemingskamer van het Gerechtshof Amsterdam, Rechtbank Rotterdam en zelfs het Europese Hof van Justitie. De inzet daarbij was tweeledig. In de eerste plaats is het belangrijk antwoord te krijgen op de vraag hoe SNS Reaal ten onder is gegaan: welke fouten zijn gemaakt en wie is daarvoor verantwoordelijk. Daarnaast moet het optreden van minister Dijsselbloem zorgvuldig worden getoetst: het gaat hier immers om een inbreuk op een grondrecht, dat van eigendom.

De nationalisatie van SNS Reaal was het startschot van een veelbewogen jaar op de Amsterdamse beurs. Een week later volgde de val van het voetstuk van voormalig beurslieveling Imtech: een forse fraude bij een Poolse dochteronderneming toonde het gebrek aan adequate controlemechanismen bij de technisch dienstverlener. Later kregen we de discriminatie van particuliere beleggers bij de onderhandse plaatsing, tegen forse korting, bij NSI. En vervolgens de fraudezaak bij Ballast Nedam en voortdurende onduidelijkheid over fraude bij SBM Offshore.

Keer op keer blijkt dat ook ‘nette’ beursfondsen hun zaken niet altijd op orde hebben: door hoogmoed, te snelle groei of domweg onoplettendheid. Eén rotte appel op de verkeerde plek kan genoeg zijn. De VEB speelt zijn rol als particuliere normhandhaver: in veel gevallen natuurlijk met de bedoeling gedupeerde beleggers te compenseren, maar vooral om de markt te disciplineren. Dat doet de VEB al sinds de oprichting in 1924. En dat zullen we ook in 2014 blijven doen.

Vriendelijke groet,

Jan Maarten Slagter